

Grod- Bladet

Nr. 6/84

E-84

KLUBBFAKTA SDK.GRODMÄNNEN TÄBY.

BILDAD 1972. ADRESS TILL ORDF. POSTGIRO 853894-4.

Ordförande:	Ulf Jansson	Robert Almströmsg 8	113 36 Stockholm
		tel 32 57 15 arb 752 17 30	
Vice ordf Redaktör	Timo Ekholm	Rosenlunds v 17	186 00 Vallentuna
		tel 0762/720 77	
Kassör	Björn Stålbom	Herrhagsv 19	122 48 Enskede
		tel 49 60 83	
Sekreterare	Helena Kuukankorpi	Björkbacksv. 67 1 tr	161 30 Bromma
		tel 08 25 63 06	
Dykplanerare	Ann-Christin Stålbom	Herrhagsv 19	122 48 Enskede
		tel 49 60 83	
Klubbmästare	Ulf Lindvall	Stigtomtavägen 5	125 40 Älvsjö
		tel 99 56 34 arb 11 31 78	
Säkerhetsombud	Stefan Karlsson	Mellangårdsv 10	163 54 Spånga
		tel 36 63 14	
Materialförv	Gunnar Dahlstrand	Kyrkallén 3	181 42 Lidingö
		tel 765 04 90	
Ungdomsledare	Anders Messilane	Smultronv 31	186 00 Vallentuna
		tel 0762/775 60	

klubbtidning för SDK Grodmännens utkommer med 6 nr pr år feb apr juni aug
okt dec

SDK GRODMÄNNEN:5

BASEBALLMÖSSA

COLLEGETRÖJA

Royal blue med vitt tryck

ENDAST 125:-

ETT FINT

JULKLAPPSTIPS

FÖR ATT INTE TALA
OM KLUBBMÄRKE,
NYCKELRINGAR
OCH Bakrutestreamer

TILL
BILEN

SDK GRODMÄNNEN GÖR DET I VÄTT & TORRT
Svart tryck / vit botten, 40x700mm
VÄGAR DU KÖRA
MED DEN ?

E-84

SPONSORRUTA:

DESIGN
PRODUCTION
PROMOTION
NO PROFIT

JENS SKOGSBYDD
ART DESIGN STUDIO
08/760 81 50
Copyright 11 83

2 OMSLAGSBILD: TOMTENS JULDRÖMMAR.

NU

VILL VI HA DINA PENGAR.

ÅRS AVGIFTEN 1985

1:A DYKANDE	160:-
2:A DYKANDE (I FAMILJ)	120:-
SNORKELDYKANDE	120:-
FAMILJEMEDLEM (EJ DYKANDE)	25:-
JUNIOR. 16 ÅR ELLER YNGRE	25:-
DYKARE SOM ÄVEN ÄR MEDLEM I ANNAN DYKKLOBB (INGEN FÖRSÄKRING ELLER SPORTDYKAREN)	110:-
ENBART PRENUMERATION PÅ GRÖDBLADET .. (EJ MEDLEMSKAP)	45:-

SENAST 10 JANUARI 1985

POSTGIRO 85 38 94 - 4

S E N S I S T

Mest har det varit inomhusaktiviteter. I Tibblehallen har det varit ända opp till 30 grodmän på söndagmorgnarna. Men det finns plats för flera; bassängen är 4 meter djup.

Den 3. okt. hade Stockholmsförbundet en klubbkonferens med sektionmöten. Ulf J, Peter, Anders och jag var med. - Ordf. Birgitta Bergenhill var mötesledare. Hon undrade förresten om det var någon idé att anordna dykutflykter i förbundets regi; det har varit klennt med anslutningen till dom hitintills. Fensimmarnas egen läkare (tänk, att dom har en sån) redogjorde utförligt för vad som är doping. Elly Pettersson talade om utbildning och särskilt då om studiecirkelverksamhet: Riksidrottsförbundet kommer att ha eget studieförbund från den 1.7.85. Och om "Tjejsatsning" Förbundet har fått kr 11 000 för kvinnoidrottens befrämjande, och nu gäller det att göra av med pengarna på ett lämpligt sätt. Under diskussionen om dyksäkerheten kom förstas årets dykolyckor på tal. Klubbarna uppmanades att inbjuda säkerhetsombudet på sina utflykter. Den stora publicitet som dykolyckorna fått kan medföra att det blir begränsningar i utbildningsrätten lagstiftningsvägen. Så det gäller verkligen att skärpa sig. - Till avslutning fick vi se ett bildspel från Röda Havet: ett artisteri med 2 projektörer vilkalåter bilderna smälta i varandra till välvalda toner.

Den 13.10: Den enda dykutflykten sen sist. Peter J. berättar om den på s. 6.7.

Den 16.10. Styrelsemöte hos Anders M. Protokollet på s. 5.

Den 28.10. startade fridykarutbildningen i Tibblebadet under Peters och Anders ledning. 17 deltagare. Det var som sjutton.

Den 30.10. kom storken till Anki och Björn med en välskapt dotter. GRATTIS.

Den 6.11. var det många som inte kom till klubbmötet på Lilljans.

Vi några tittade på bärgningen av "Andrea Dorias " kassaskåp - samt en hjärtnupen historia om klipska delfiner, vilka kunde både prata och spränga fartyg. Unga frk. Stålbom gjorde sitt inträde i klubben och bjöd på ett glas champagne. Och hon tyckte minnsann ~~K 21~~ inte att kvinnan skall tiga i församlingen. En bra början.

Den 14.11. möttes styrelsen hos Helena. Protokollet på s. 5.

- Och sen sist har vi måst flytta Luciafirandet en vecka fram på grund av tävlingar i Tibblehallen den 16.12. Observera alltså, att årets Lucia kommer för vår del redan den 9.12. Då ses vi i Tibblebadet kl 07⁴⁵.

Helena
**BOKA LÖRD. 2 FEB.-85 FÖR
4 ÅRSMÖTE MED ÅRSFEST.**

Årets sista klubbdyk !!

Att det var årets sista klubbdyk lördagen den 13 oktober var helt klart. Vi skulle sticka ut med Jeppes båt 'Västkusten' från Stavsnäs. Att det var mitt sista våtdräktsdyk hoppades jag då. Jag hoppas fortfarande då pengar till torrdräkt saknas!

Mats, Björn och jag var först på plats nere vid vinterhamnen. Strax efter kom också alla de andra. Något försenade anlände Mika och Anders vilka hade tagit 'den snabba' vägen över Vaxholm, men missat båda färjorna.

Något som verkligen var försenat var 'Västkusten'. Men det händer ju aldrig att alla kommer i tid när Grodmännen skall ut och dyka så vi tog det hela med ro. Timo började sälja Travoltas samlade serier vilka hade råkat ut för en konjunkturnedgång och sjunkit i pris från 40:- till 25:-. Tidningen var väl värd sitt pris.

Andra började forska i orsakerna till förseningen.

-Jaha, ett av Lindevalls påhitt igen. Ta en öl och ta det lungt istället för att dyka var det någon som sa. Diverse orsaker nämndes bl.a grundstötning, tång i propellern, myteri och kölhalning m.m. Allt alternativa dykmål hade redan börjat planeras då 'V-kusten' klockan 11.00 dök upp på fjärden utanför Stavsnäs.

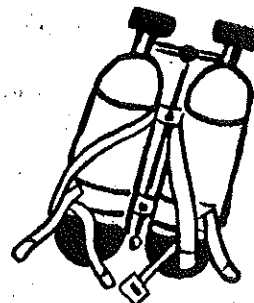
Förseningen berodde inte alls på Lindevall utan på borttappad jolle som till glädje för kaptenen återfanns några dagar senare, väl omhändertagen.

Nu blev det en snabb ilastning av dykprylarna och så bar det av ut igen. Vi skulle dyka på ett trävrak vid namn Hulda. - Trä, suckade många. Den största sucken svarade Stefan för.

Efter en knapp timma trodde Lindevall att vi nått vårt mål. Vi var halvvägs!

Örjan och Lindevall erkände att de hade insett dykningens begränsning och fördröjde tiden med en öl istället.

Alla vi andra klädde på oss och när båten väl ankrat upp

Forts.

var jag och Björn Lindevall först i vattnet för att få bästa möjliga sikt. Då vi följt ankarlinan ner kom vi rätt på fören av Hulda och simmade sen igenom hela vraket. Efter det satte vi igång med plattfiskjakt.

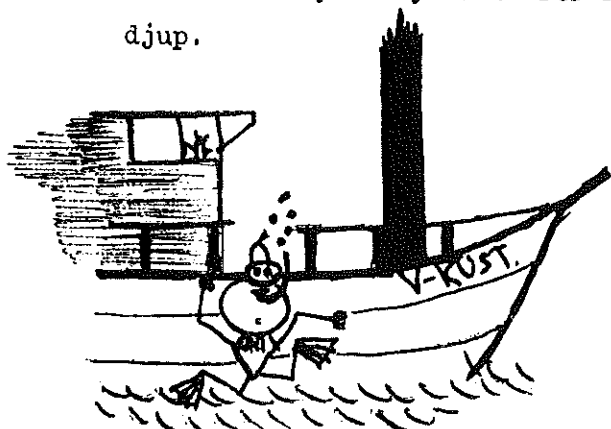
Jag tyckte dyket var skapligt, mycket beroende på att vi var först ner. De andra klagade på att vi lekt rövare i lastrummet och grumlat till.

När vi kom upp bjöds det på varm buljong och annat varmt.

Det andra varma hade en mycket bättre åtgång.

Björn Holmberg provade för första gången på att dyka med torrdräkt och Timo provade på att tappa cyklopet vid ihoppet.

Till Timos lycka lyckades Per Flogvall hitta det på 9 meters djup.

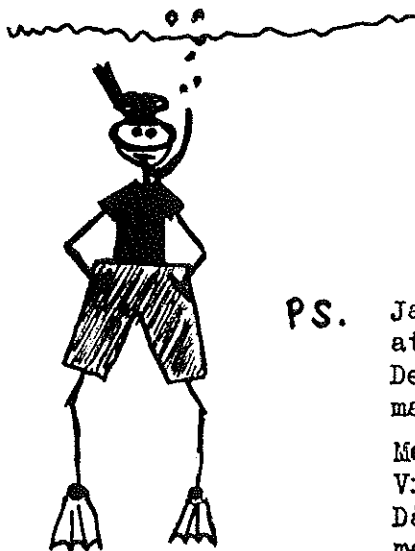
Timos ihopp.

Att man ända inte som erfaren dykare skall kunna hålla i ett cyklop!! : var vår kommentar.

Det började skymma och så bar det av tillbaka igen.

En dag med frisk luft, hyfsat väder, ett gratis dyk och mycket kul återvände vi till hemmets lugna vrå.

Den satt ju så bra....
..trodde jag alltså..det
var....vaselin och bla..
bla..bla på den. Men...
ända alltså....otur.....
: var hans kommentar.

Peter Jakobsson

PS. Jag måste ta mig friheten att kommentera lite, det där att jag tappade cyklopet behöver ingen ursäkt. Det var bara klumpigt av mig ett högt ihopp kräver att man håller i det ordentligt.

Men kommer du ihåg Peter när du provade torrdräkten Viking 80 Sport X Q P R osv lördagen efter.

Då du efter en stunds dykande stod som en ätande and med fötterna rätt upp fulla med luft oförmögen att vända dig rätt igen utan min hjälp. Timo.

Tysk baronessa kräver skatt från omstritt vrak

I Västtyskland väntar baronessan Edith von Schlippenbach på besked om det är skeppet Resande Man som hittats på botten utanför Nynäshamn. Baronessan kräver att få arva den greve som för 324 år sedan omkom när skeppet förläste. Om bora fanns grevens förmögenhet.

Sjöhistoriska museet skulle i går ha offentliggjort vilka resultat de kommit fram till vid undersökningar av vrakplatsen. Av olika skäl har detta skjutits upp till i nästa vecka.

En åklagare, en baronessa, två dykargrupper och allmänheten väntar med stort intresse på resultatet.

Baronessan därför att det ombord på skeppet fanns en greve

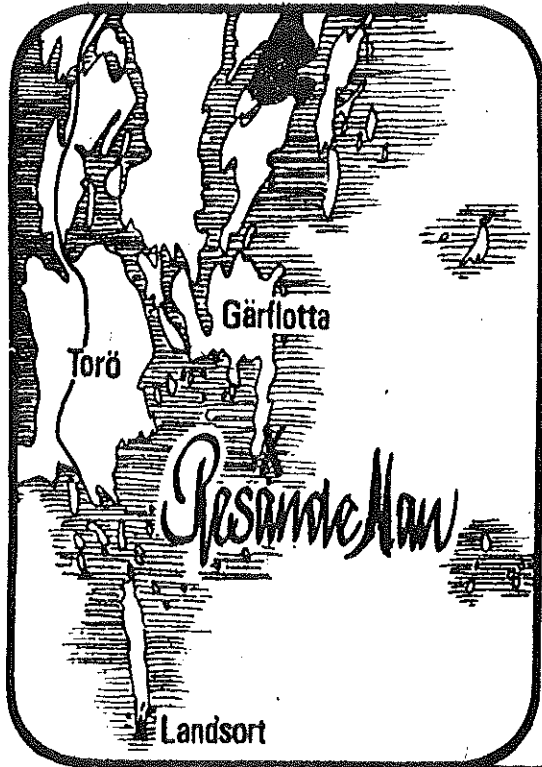
Kristoffer Karl von Schlippenbach. Han var svenskt sändebud och ledamot av Karl XI förmyndarregering, på väg till Polen i syfte att muta den polske kungen att gå med i ett krig mot Ryssland. Med ombord hade han bl. a. en guldkaross, 700 riksdaler eller 60 000 dukater (uppgifterna varierar beroende på källa). Han kom aldrig till Polen. Resande Man förläste i en storm den 23 november 1660.

Tidigt i höstas var jazzmusikern greve Alexander von Schlippenbach på turné i Sverige. I Svenska Dagbladet läste han om det bråk som uppstått om vem som hittat vraket utanför Nynäshamn. Han läste också om greven och skatten ombord. Den glada (?) nyheten förmedlades till slakten. Nu har baronessan Edith von Schlippenbach skrivit till riksantikvarieämbetet och gjort anspråk på grevens egendom.

Är det Resande Man som hittats och besättningens tillhörigheter kan bärgas uppstår frågan: vad tillhör greven?

Slakten ärver

— Kan grevens egendom spåras har hans släkt arvsrätt och de får arva egendomen, säger riksantikvariets jurist Erik Zäterberg.

Han har tidigare i SvD tillbakaviserat alla anklagelser.

— Det är en serie av gamla anklagelser som saknar grund, sade han då.

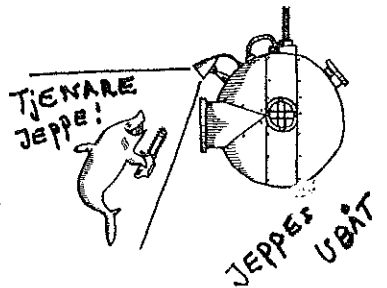
SvD har sökt Anders Franzén för en kommentar men inte lyckats nå honom.

Bosse Schön

SVENSKA DAGBLADET

28 januari 1984

Här på botten utanför Nynäshamn ligger ett vrak som kan vara Resande Man. Frågan är vem som fann det. Sportdykarna eller Anders Franzéns grupp.

UV-FOTO

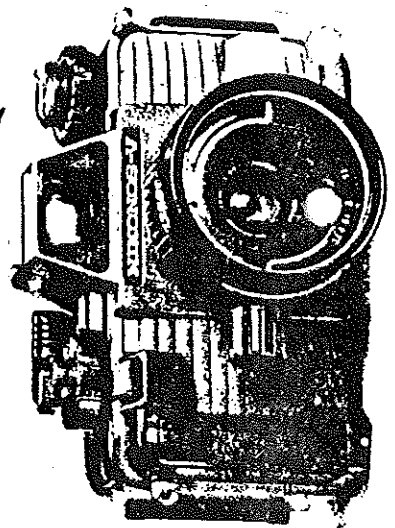
AKTUELL FOTOGRAFI 3/84

Nikonos blir ännu bättre

Nikonos V heter den senaste modellen av Nikons undervattenskamera (som är lika bra i fössnö och sandstorm).

Den viktigaste nyheten är, att Nikonos har fått *strålgångsmätning* av blixtljus tillsammans med den nya undervattensblitzen SB-102. Dessutom finns *manuella tider* från 1/30s - 1/1000s, förbättrad läsmekanism för bakstycket och lysdiodsiffror i sökaren, som indikerar inställd tid vid automatik och fungerar som ett 'följediod'-system vid manuell inställning. Siffrorna syns tydligt, även om man håller ögat långt från sökaren.

Nikonos V använder samma optik som tidigare och kommer att kosta c:a 3.700:- kr (kamerahus) när den börjar levereras i maj. 35mm-optiken kostar c:a 1.125:- kr och den nya UV-blitzen 6.200:- kr.

TYPISKT VATTEN I KNÄNA

Åklagaren i Handen, Erik Sternbeck, har fått en anmälan mot Anders Franzén och hans dykargrupp där anmälaren anklagar gruppen för att ha brutit mot forminneslagen (slamsugit ett skepp äldre än 100 år). Anders Franzén hävdar att han hade tillstånd. Är det Resande Man som hittats tvingas åklagaren ta ställning till om han skall starta en brottsutredning.

Nynäshamns-dykarna (som enligt museet fann vraket först) och Anders Franzéns grupp (som anser att de fann vraket) är givetvis spända. Båda grupperna har sökt Resande Man under lång tid.

Anders Franzéns grupp är bitter över att deras konkurrent utsetts som upptäckare av vraket. Gruppen anser att museet behandlat dem illa. I en inlägga till museets nämnd radar Franzéns grupp upp en lång rad av anklagelser mot tre tjänstemän på museet och kräver en offentlig ursäkt (se annan artikel). SvD har varit i kontakt med de tre tjänstemännen men de har avböjt att kommentera anklagelserna med hänvisning till att de är en statlig myndighet. Kommentarer skall därför lämnas av nämndens ordförande, ambassadör Tore Tailroth.

Skjuter delfinen sitt byte med ljud?

Den trevliga delfinen, har minsann ljudgeneratorer

som kan smälla som laddade bössor.

UR SNORKELFANTOMEN MAJ-84

◻ DE HAVSLÄRDE har länge studerat hur olika tandvalar från de minsta delfinerna till den jättestora kaskelotten "ekolodar" sig fram i mörkt och grumligt vatten genom att sända ut riktade strålar av knäppande ljud.

Somliga kan avsevärt variera ljudstyrkan efter behovet och öka antalet knäppningar ända till 1 000 i sekunden, när de vill avläsa riktigt klara ekobilder.

Man vet också att de brukar vissla rätt detaljerade upplysningar till varandra, när de tex har ekolokaliserat ett fiskstim och behöver samarbeta vid fångsten.

Men det är inte hela historien om deras fiskafänge — om man tro den amerikanske forskaren Kenneth S Norris från Kalifornien-universitetet och hans danske kollega Bertel Møhl från Århus.

De är övertygade om att åtstone en del arter även använder sina knäppljudstrålar till att bedöva fisken innan de äter den...

Eftersom delfinerna förut fresat andra lärde till vilda fantasier är det givetvis tillåtet att undra om nu även Norris och Møhl blivit helknäppa.

◻ DET BÖRjade med att en amerikansk nervfysiolog, John S Lilly, fick delfinhjärnans anmärkningsvärda storlek på sin egen hjärna och kom på idén att dessa vänliga och lättadresserade djur borde kunna lära sig att tala människospråk.

När han experimenterade med delfiner tyckte han ibland att de härmade vad han sa — och han såg fram mot att med tiden kunna föra intellektuella samtal med dem.

Inspirerade av Lillys entusiastiska böcker fick ett par svenska forskare, en professor i Uppsala och en laborator i Stockholm, lov av för sig att lära såna småvalar att skriva och läsa.

Det var meningen att lektionerna skulle äga rum i Kolmårdens delfinplaskdamm, där de presumtiva eleverna skulle få peta på en specialbyggd skrivmaskin med nosen.

Resultatet av deras litterära mödor skulle framträda dels på en undervattenstavla där delfinerna själva kunde se vad de skrev — och dels på en panel uppe i luften där läraren skulle sitta.

Valet av undervisningspråk var inget problem.

— Är delfinerna tidigare tränade på engelska fortsätter vi med det språket, sa laboratorn i en tidningsintervju den 19 maj 1980 då han och professorn just hade ansökt om 200 000 kronor till sitt projekt från Riksbankens jubileumsfond.

— Annars går det nog lika bra med svenska, menade han.

◻ VID DET LAGET hade det emellertid redan gått åt pipan med deras föregångare i USA. Flera av hans försöksdjur orkade 1988 inte längre med fångenskapen och dressyren utan avled.

Övertygad om att de begått självmord greps Lilly av ånger, upphörde med sina delfinexperiment och började snart i stället bli yra om besökare från världsrymden.

Om delfinerna fick han för sig att de genom tankeöverföring börjat "filtrera" mänskliga själar.

Därmed försvann den stackars nervfysiologen från debatten — ungefär samtidigt som även de stolta svenska planerna på språklektioner per skrivmaskin rann ut i sanden.

Med nyktrare metoder har förstas andra forskare fortsatt med att registrera och söka tolka delfinernas eget "visselspråk". Men särskilt långt har de ännu inte nått. En rapport i fjol i *Science News* slutar med att "om det är ett språk eller ej återstår att se"...

◻ KANSKE blir det mindre svårt att klarlägga det där om tandvalarnas eventuella "ljudfiske".

Idén att de bedövar sitt byte med starka knäppljudstrålar är inte ny — framhåller Norris & Møhl som skrivit om saken i *The American Naturalist* i fjol och intervjuats i *New Scientist* i år. Minst tre andra forskare har tidigare framfört den, om än bara i förbigående.

Norris & Møhl har emellertid nu gått igenom allt hithörande vetande om världens nära sjuttio olika tandvalar och samlat in ytterligare eget material.

Det är anmärkningsvärt, konstaterar de, att många sådana valar — både små och stora — lever av fiskar och andra djur som är så snabba och rörliga att det förefaller orimligt att de skulle kunna livnära sig på dem.

De flesta är illa utrustade för att hugga levande byte. På hälften av alla arter har tänderna under utvecklingens gång tillbakabildats. Gapet på en del har förvandlats till en näbbliknande

nos som inte alls verkar ändamålsenlig.

◻ HÄNNEN av Norra Ishavets narval framstår till och med som "handikappad", eftersom han mitt fram på nosen av sin 4,5 meter långa kropp har ett tungt, upp emot 2,5 meter långt och spikrakt "enhörningshorn".

Man vet numera att det är ett vapen som narvalshannarna använder när de slåss om rangordningen i sina flockar.

Men hur i all sin dar — frågar sig Norris & Møhl — kan de trots sådana jättebetar manövrera i vattnet, så att de kan plocka i sig små snabbsimmande nordhavsräkor i tillräckliga mängder för att äta sig mätta och feta...?

Och hur i hela oceanen kan en 30–40 tons kaskelottjätte på omkring 1 000 meters djup fylla mängden med fyracentimeters lyktfiskar — eller fånga bläckfiskar av vilka somliga kan sätta i väg med en hastighet av 55 kilometer i timmen?

Den enda rimliga förklaringen ser alltså Norris & Møhl i att dessa valar i stället för sina förfäders effektiva, mekaniska fångstredskap har utvecklat förmåga att icke blott ekolokalisera sitt byte utan även chocka det med välräktade "ljudsalvor", så att de i lugn och ro kan sätta i sig hela stim.

Anatomin i kaskelottvalens massiva huvud är också sådan, anser de, att djuret bör kunna bygga upp ett tillräckligt högt tryck för att driva och rikta in en högintensiv ljudgenerator.

De har räknat ut att styrkan i den valens ljudstrålar bör kunna nå 265 decibel, vilket skulle vara mer än nog för att ta död på fisk.

◻ ETT sk krus är visserligen att det inte finns några rapporter om att man hört tandvalar föra ett så förskräckligt oväsen.

Men det kan bero på att många fångar sitt byte på djupt vatten och för kaskelotten finns i varje fall ett indicium.

När Norris lät två dykare undersöka en ungvaskelott som förrirat sig in i en hamnbassäng fann de att den gav ifrån sig en

intensiv ljudstråle ur ett runt hål. Strålen var så hård att den tvingade bort dykarnas händer.

En del iakttagelser på delfiner tyder också på att deras ljudgeneratorer nästan fungerar som laddade bössor och att de aktar sig noga för att "skjuta" på varandra. Därför lönar det sig föga att försöka studera sådana här problem i bassänger med fångna djur.

— När en delfin som håller på med ekolokalisering passerar en annan delfin, så stänger den av apparaten tills det andra djuret hunnit förbi, säger Norris.

Ett annat viktigt indicium kommer från Hawaii där forskare som tränat delfiner att leta upp en metallkula fått dem att stegra sina knäppningar till hela fem gånger högre styrka än vid vanlig ekolokalisering.

◻ ÄVEN I fria vatten har "miss-tänkta" iakttagelser gjorts. Fiskare från Argentina och Mexiko har rapporterat om ansjovisstim som delfiner drivit samman för att hugga in på.

De små sillsläktingarna visade sig så omtöcknade att man från båtarna kunde plocka upp dem med handen ur vattnet...

Men inte heller det är mer än ett osäkert indicium, eftersom det lika väl skulle kunna bero på att de jagande delfinflockarna tröttnat ut ansjovisen.

För att verkligen klarlägga om de och andra tandvalar bedövar sitt byte med ljudchocker krävs det att man tar dem på bar gärning i havet. Och det tänker Norris & Møhl närmast försöka göra vid Hawaii, där amerikanska flottan har ett välutrustat oceanografiskt center.

Det kanske tar några år för de bägge forskarna att pröva om deras teori är riktig.

◻ MEN FÖRR eller senare får vi säkert veta om resultatet kommer att bevisa att de så att säga trampat säkrare vatten än de optimister som nästan ville omskola delfinerna till "sjöjungfrur" och "havsmän" genom att lära dem engelska eller till och med svenska... BENGT SJÖGREN

grodbleadet

UR EN VÄDRÄKTSDYKARENS MINNEN 2

Skuggor, mörkare mot mörkt, otydliga som graveringar på en frostig flaska, naggade i kanten som skuggor mot en persienn, satt två män i en eka. Sommarnatten låg som ett våtvarmt omslag, ett svagt ljus från en blek måne glittrade i den lilla vikens vatten, gav vassen och och den glesa tallskogen ett silverskimrande ljus. I fjärran hördes en ensam ugglas hoande. Från vassen hördes då och då ett kraftfullt plaskande av en eller flera gäddor. De två männen satt stilla, lågmält samtalande.

-Detta är otroligt, under alla mina år som fritidsfiskare har jag ej varit med om något liknande, sa jag, till min vän Vätträktsdykaren. Hela vassen vimlade av gäddor som på decimeterdjupt vatten slog och kretsade runt vår lilla eka, man kunde se en plogfåra i vattnet då gäddan simmade omkring.

-Där!, kan du se honom?, VVD utrop var lågt men intensivt, för just brevid ekan stod på ett par decimeters djup en gädda som måst ha varit på en 5-6 kilo. Helt stilla, med endast några stilla rörelser på fenorna, stod han och stirrade upp på oss. Svagt skimrande i det svaga månskenet, och så med ett kraftigt slag av stjätfenan försvann han med elegans och arrogans in i en vassrugge.

Vi hade då kvällningen föll på, märkt en ökad verksamhet i vassen ute på ön i Stockholms skärgård och försvunnit in i fiskeboden för att hämta kastspön och vassdrag, men det var ingen idé att försöka fånga något. Även då man klart och tydligt kunde se vart fisken var på väg och la draget framför deras käftar så nappade inget. Det enda som vi fick var besvär med att få loss dragen som satte sig i vassen. Innan vi satte oss i ekan för att ge oss ut på fiskarfänge hade vi förutseende nog satt på bastun och ställt in ett par malt i det lilla 12-volts kylskåpet, som vi införskaffat för detta enda ändamål.

-Vad säger du, ska vi ge upp? Vi få ändå inget i dag, och verksamheten verkar vara i avtagande. Bastun borde vara rykande het vid det här laget och det är inte utan att strupen känns lite torr efter allt "pratande".

-Jag kunde inte ha sagt det bättre själv, sa jag, som gillar varma bastuar och kalla öl, inte nödvändigtvis i den ordningen. Så med årornas hjälp, tog vi oss som ett par venetsianska gondoliärer in till bryggan där vi förtöjde ekan vid sin boj och pollare.

Vägen upp till bastun, går efter stränden, och att gå den på sena kvällen kan ha sina problem för den som ej gått den tidigare, men vi tog oss fram som ett par bergsgetter, hoppande och skuttande längs strandkant och klippsidor. Redan på långt håll kunde man känna lukten av hett trä, och en känsla av välbefinnande och förväntan kom över en. Bastun var inte stor men hade plats för 4 välvuxna i det inre heta utrymmet och knappt i det yttre, där man fick trängas lite då vilstolarna tog upp nästan all plats. Mitt emellan varm och svalt låg vått, en liten duschkabin och utrymmet för omklädnad. Vi fick av oss våra kläder i en hast, tog en snabb dusch, fyllde en hink med iskallt vatten, ställde ned ett par burkar folköl och klev in i bastuns heta härliga värme.

-Det är konstigt med folk och deras uppfattning om döden, sa VVD då vi satt i vilstolarna och eftersvettades. Vi hade haft en diskussion om de dykolyckor som inträffat under den senaste sommaren där flera sportdykare hade fått sätta livet till. -I film och litteratur, i berättelser, sagor och sägner, betraktas död genom drunkning som något vackert och smärtfritt, man ser sitt liv passera revy framför ögonen, och sedan somnar man in. Jävla skitsnack, rent ut sagt, sa han och stirrade på mig. Den som har befunnit sig i en situation där ditt liv hänger på en tunn tråd, där du vet att vad

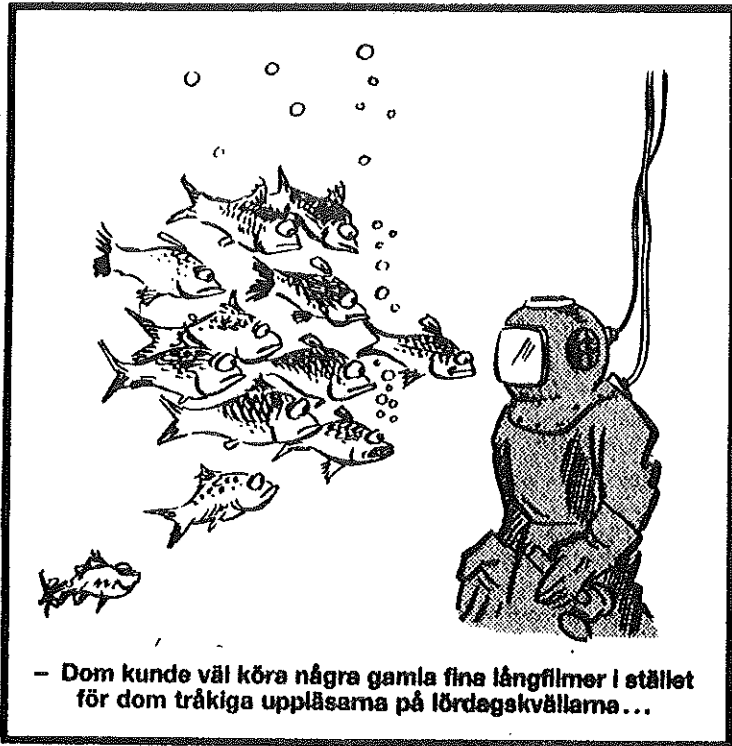
som skiljer dig från dom döda är det syre som du har i lungorna från ditt sista , förhoppningsvis senaste andetag. Det finns inget vackert i att kvävas, så han med en suck. -Det låter som om du talar av egen erfarenhet, så jag till honom, har det hänt dig något som fått dig att tänka i dessa banor? Han nickade, reste sig för att hämta några öl ur kylen samt för att tända lampetterna som satt i hörnen. -Det är rätt länge sen nu, men trots att jag varit med om en hel del tillbud under min tid som yrkesdykare, fick denna episod mig att tänka efter en hel del. Han satte sig ner och skickade över en burk öl till mig, denna gång av ädlare slag.

-Jag jobbade som dykare på ett provborrningsfartyg i engelska kanalen, började han, och jag lutade mig tillbaka, läppjande på min öl, för att lyssna på vad han hade att säga. -Man skulle ta en del mineralprover ur de olika sedimentskikten och jag var med som dykare. En dag skulle jag ner för att kontrollera bland annat ett av våra ankare, det var en lugn dag, solen sken, allt kändes bara bra, jag dök med luft från ytan och hade en ung nybliven "commercial diver" från Wales med mig som linskötare. Innan man får börja dyka själv så jobbar man med dessa underhållssysslor för de andra dykarna så man får erfarenhet innan man ger sig ner i djupet. Allt flöt fint och jag tog mig ner på 30 meters djup, följandes ankar-kättingen, väl framme såg jag att kättingen hade lagt sig runt om ena ankarflyet men det var inga problem att få loss den. Jag var just klar och backade undan från ankaret då jag fick luftstopp, jag signalerade upp till ytan, men fick inget svar, detta var innan intercom, det enda jag fick var mer lina. Så där var jag , på 30 m djup och med den luft jag hade i lungorna att leva på, framtidsut-sikterna såg väl inte allt för strålände ut. I en situation som denna finns det bara en sak som kan rädda ens liv och det är en god utbildning och erfarenhet, för att det är instinkten som styr ditt handlande, det är ditt undermedvetna som får dig att utföra de rätta sakerna, ditt medvetna jag grips av panik, det är uppfyllt av endast en tanke, överlevnad, önskan att befinna sig på torra land omgiven av hur mycket syre som helst. Jag startade mot ytan genom att klättra, hand över hand upp för ankarkättingen, och jag lovar att det fanns inget vacker över de tankar jag tänkte under tiden, det var urtidsmänniskans instinkter som styrde och jag hade ej heller tid att se mitt liv passera revy. Vad som hände under de "timmar" det tog mig att komma upp till ytan har jag bara svaga minnen av, men en sak vet jag och det är att jag kände mig jävligt liten. Den känsla jag fick då jag bröt vattenytan och kunde dra mitt första andetag, måste vara av samma karaktär som en kvinna känner då hon fött ett barn, en känsla av otrolig lycka. Så snart jag lugnat ner mig så pass att jag kunde se mig runt omkring så såg jag att platsen där min linskötare skulle sitta var tom. Jag lyckades ta mig ombord, få av mig grejorna utan att någon märkte att jag var ombord. Kabyssen var tom när jag kom in, jag höll upp en kopp kaffe, och gick ut. Linskötaren hade återtagit sin plats och jag slog mig ner brevid honom, det gick en stund innan han reagerade på vem det var som satt brevid honom, men den chock han fick och de väl valda ord, jag gav honom lär han få leva med under resten av sitt liv. Att lämna sin post som linskötare åt en dykare är en dödssynd och hans karriär i dykeribranchen var över redan innan den hade börjat.

Han tystnade, satt försjunken i tankar, kanske återupplevasnde de sekunder då livet höll på att överge honom.

Stockholm skärgård anno 1984

SCUBACABANA

GASFLASKKONTROLL

Enström & Hellman HB

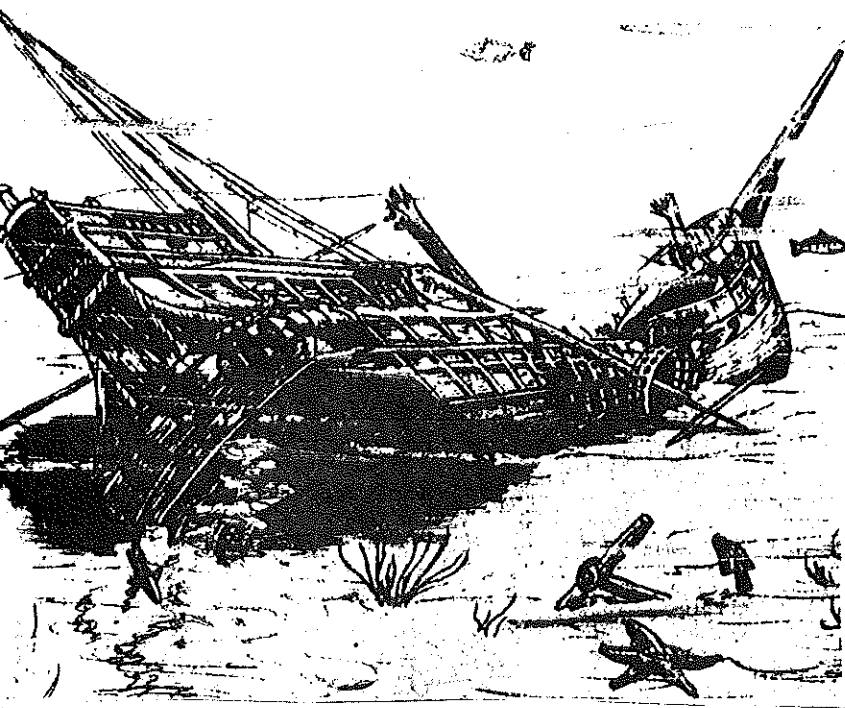
LARS HELLMAN

Adress
Saltvägen 35
123 56 FARSTA

Tel.
08-94 18 08

Tel. bost.
08-717 57 34

NÄR DET DRAR IHOP SIG TILL TUBBESIKTNING.

Holländskt bärgningsförsök

Det holländska segelfartyget Amsterdam förläste utanför den sydengelska kusten för 235 år sedan. På måndagen börjar holländska dykare försöka bärga det gamla fraktfartyget som till två tredjedelar är begravt i sand. Bärgningsarbetet försvåras av den starka ebban och floden. Lyckas det kommer Amsterdam att föras till sin hemstad där ett särskilt museum skall byggas åt henne. (TT-DPA)

Joggare är sämre älskare

Män älskar bättre om de joggar mindre. Flitiga joggare mister apitlen på sex. Det visar en undersökning av forskare vid universitetet i Alberta, Kanada. Forskarna undersökte 48 män. 31 joggade långa sträckor varje dag. De övriga 17 joggade inte alls. Joggarna hade färre manliga hormoner och mindre sexapitl än de som inte joggade. Enligt forskarna behöver inte den minskade könsdriften bero på de färre hormonerna. Den kan ha orsakats av utmattnin.

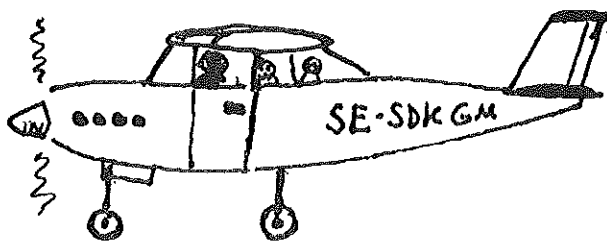
Rekordsim under vattnet

En brittisk djuphavsdykare har slagit världrekord i Doha i Qatar genom att simma 70 kilometer under vattnet i 23 timmar. Den 36-åriga Paul Cryne simmade distansen på fem meters djup. Hans luftbehållare var under vattnet hela tiden enligt reglerna uppsatta av Guinness rekordbok. Cryne slog amerikanen Fred Ballisters rekord från 1962. (TT-AFP)

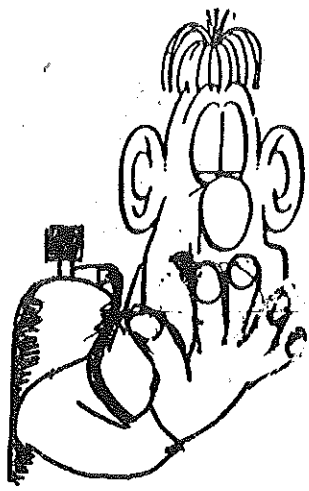

LUFTFYLLNINGSGREGLER.

SOM ALLA GRODMÄNN VET FYLLER VI VÅR LUFT PÅ DYKSHOPPEN SCANDIVERS VANADISV. 27 TAG MED MEDLEMSKORTET FÖR I ÅR VISA UPP DET I AFFÄREN NÄR DU LUFTAT OCH SE TILL ATT DU BLIR AVPRICKAD PÅ VÅR FYLLNINGSLISTA SOM FINNS DÄR. OCH SIST MEN INTE MINS'T BETALAR DU DIN 5 KRONA, KLUBBEN SUBVENTIONERAR RESTEN.

EPPIS RUNDFLYG
VILL DU SE NÅGOT FRÅN OVAN
RING RICKARD EPSTEIN
TEL. 08-53 13 26

VISSA GRODOR BLIR SJÖSJUKA

Plåster mot sjösjuka!

NU FINNS

UR SÖDRA ROSLAGEN V 43. -84

Blev ni sjösjuk under segelturen i somras? Det finns som alla vet orsak att ha respekt för sjön då den är hög. För att inte drabbas

av det välbekanta illamående som kan ta allt nöje ur en del av sommaräventyret brukar många människor förebyggande sjösjukepiller. Numera finns också medicin mot sjösjuka som ges i form av plåster.

Vilket piller som passar en själv bäst kan vara något att pröva ut, då de kan vara väl så bra för en person men olämplig för en annan. Bekymret med pillren är alltid att de för att vara effektiva måste ge vissa biverkningar, främst dåsighet.

Receptfria sjösjukepiller såsom Postafen och Glanil är värda att pröva. Sannolikt effektiva men receptbelagda är medel som bl.a. Amosyt och Lergigan. Särskilt med den senare är biverkan i form av dåsighet märkbar för många.

Den som tar en medicin i tablettform märker inte effekt av den förrän efter 1/2-1 timme. Medlet tas upp i kroppen varvid man får en initialt hög koncentration i blodbanan. Då känner man av effekten men biverkningarna märks givetvis också. Därefter avtar halten i blodbanan ganska hastigt, varvid effekten också avtar.

En metod att komma runt problemet med den till en början höga halten som sedan snabbt sjunker är att göra s.k. "slow release"-beredningar. Det har prövats med många läkemedel och fördelen är att en liten mängd medicin tillförs blodbanan under en längre tid. På så vis kan effekten kvarstå under en längre tid än med andra beredningar och biverkningarna blir i regel mindre märkbara.

Det säkerligen äldsta sjösjukepillret består av atropinliknande substanser som kommer från växtriket. Skopolamin är en sådan. Det användes t.ex. under 2:a världskriget i injektionsform för att få soldaterna till sjöss i bättre stridbart skick. För att få sin goda effekt mot sjösjuka måste dock scopolamin ges ofta och biverkningarna kan bli påtagliga.

Sedan något år tillbaka har man lanserat en finurlig slow releaseberedning för skopolamin som består i att man har tillverkat ett speciellt plåster, Scopoderm, från vilket läkemedlet långsamt utlöses. Några riktigt höga koncentrationer av skopolamin i blodet får man inte på samma sätt som om atropinliknande substanser ges i tablettform. Plåstret sätts på huden bakom ena örat och blodet som försörjer huden tar långsamt men säkert upp skopolaminet. Plåstret har effekt i minst 3 dygn, men vill man avbryta kuren är det bara att ta bort plåstret. Därefter tar det 6 timmar innan effekten upphört.

Orsaken till att det skall placeras bakom ena örat är att plåstret inte får lämna från sej skopolamin snabbare än huden kan ta upp det. Man har funnit att bäst samstämmighet råder om plåstret placeras bakom örat.

Skopolamin är tyvärr inte biverkningsfritt även om oönskade effekter är ovanliga. Dåsighet kan förekomma och muntorrhet är en biverkan som är lite speciell för atropinliknande läkemedel. Synen är normal för seende på långt håll men problem med blurrig skärpa vid närseende kan uppstå.

Känsligheten och därmed biverkningarna för skopolamin ökar med åldern. Sjösjukeplåstret kan därför vara olämpligt för personer som är äldre än 60 år.

Varför blir man då sjösjuk? Det beror på det komplicerade system som är uppbyggt i hjärnan för att vi skall kunna uppfatta vårt kroppsläge på ett korrekt sätt. Sinnesorgan finns för att registrera rörelse och acceleration i olika riktningar. De sinnesintryck som uppstår sammanvägs med ögonens registrering av omgivningen. Sjösjuka med yrsel, illamående och kräkningar uppstår då intrycken från omgivningen blir så röriga och komplicerade att hjärnan inte förmår skapa en enhetlig bild av omgivningen.

UR VATTENPOSTEN OKT -84

Loch Ness-odjurets fälla

INVERNESS (AP-Expressen). I går sänkte Stephen Whittle ner sin monsterfälla i den skotska sjön Loch Ness.

Om två veckor agnas fällan med färsk lax och sedan hoppas Whittle kunna fånga det odjur som enligt legenden skall finnas i sjön.

Whittles fälla är en 20 meter lång glasfibertub som kostat en kvarts miljon att bygga. Pengarna kommer från en whiskyfabrikant som hoppas på PR.

Whittle hoppas på monster.

Genom åren har hundratals människor sett monstret i Loch Ness, men ingen har lyckats visa upp några verkligt oemötsägliga bevis på att en väldig, oidentificerad varelse lever i den 38 kilometer långa och 232 meter djupa bergssjön.

Whittle hoppas emellertid att fällan skall slå igen om Loch Ness-monstret någon gång under hösten. Då tänker han hissa upp sin fängst till ytan, fotografera djuret och sedan släppa tillbaka det i sjön.

UNDERBAR SJÖ
DET HÄR LOCH NESS.

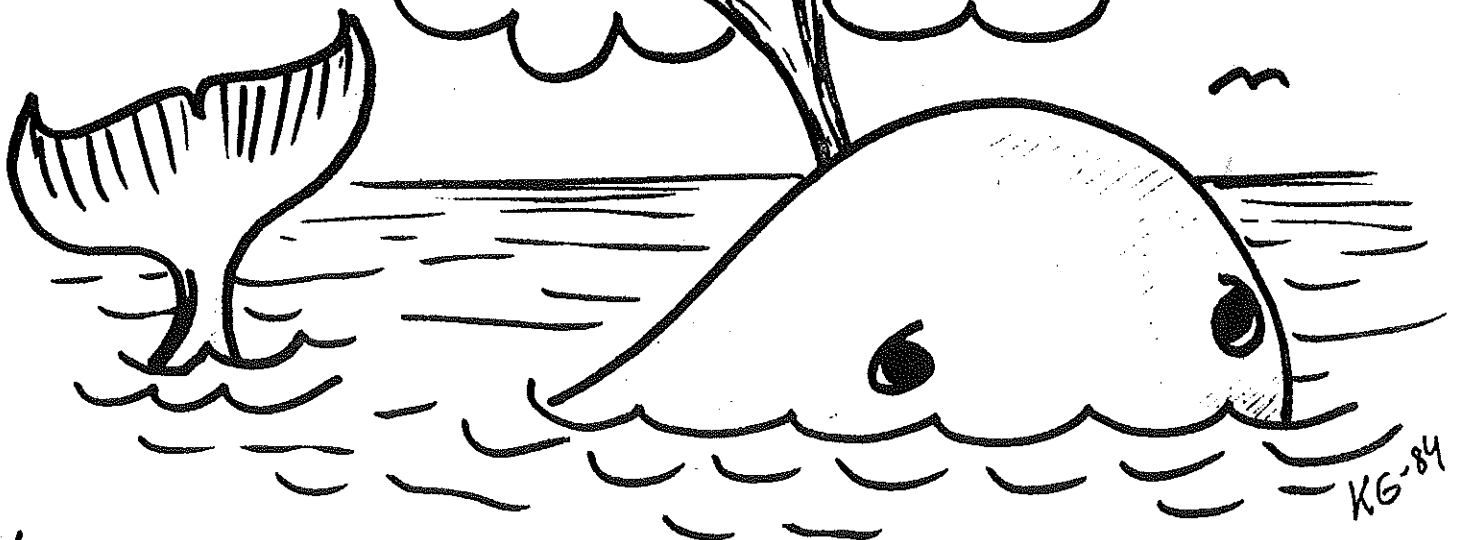

45 späckade sidor, Nu endast 25:- PG 520211-0093

VALBEREDNINGEN MEDDELAR:

Hög tid lämna in namnförslag
på nya styrelsemedlemmar inför års-
mötet 1985. Förslagen lämnas till:

Jesper Skogsrydh, Nilla Söderkvist
telefon 61 59 70 eller till Klas
Göransson 758 09 11.

KG-84

I mars 1979 invigdes Marinens Dykeri-Centrum (MDC) på Berga örlogsskolor. Anläggningen är avsedd för försök, forskning och utbildning inom dykeriområdet. Den skall i första hand tillgodose marinens behov men enligt regeringens beslut skall även civil verksamhet kunna förläggas dit. Anläggningen bemannas av militär och civil personal ur marinen och är även säte för Forsvarets Forskningsanstalts Institution för Navalmedicin som svarar för ett omfattande forskningsprogram.

Beslutet att uppföra MDC grundade sig i första hand på önskemålet att förbättra resurserna för räddning av personal ur en olyckad ubåt, men samtidigt hålla svensk

provkursbesättningen – maskintjänstchefen undantagen – tillika haft andra uppgifter inom MDC som ibland måste prioriteras högre. Positivt är dock att inga förändringar skett i den ursprungliga besättningen, varför erfarenheter har kunnat lagras och onödig utbildning kunnat undvikas.

Ekonomi slutligen har påverkats genom att en del tekniska lösningar blivit dyrare än man från början räknade med.

Bogseringsprov

Sedan provturer och leveranskontroller i maj 1981 visat att URF kunde lösa sin huvuduppgift – att ansluta till en ubåt under vattnet – kvarstod ett antal respunkter där

utsidan. Dykaren var ute i ca 30 min. När han återvänt och bottenluckan stängts gick URF upp till ytan och bogserades med igångsatt dekompression till MDC samt lyftes in i sitt "garage". Dykarna flyttades sedan med hjälp av den sk persontransportkapseln (PTK) utan att dekompressionen avbröts från URF till den bekvämare tryckkammaren i MDC.

Efter ca 21 timmars dekompression var dykarna vid ytan och kunde komma ut.

Dykningen kunde helt följa uppgjorda planer och visar att URF nu har möjlighet att med dykarhjälp assistera vid ubåtsräddning och att även insätta dykare för andra uppdrag där det är fördelaktigt att dyka från en undervattensfarkost.

Belos

Personalen vid MDC har på CM uppdrag även kontrollerat Belos djupdykssystem i operativt hänseende. Också detta system har haft förslovdor och barnsjukdomar och fortfarande återstår några respunkter.

Proven som innefattade en serie dykningar på successivt ökande djup avslutades med en 150-m dykning till sjöss. Svårigheten med så djupa dykningar ligger mindre i själva dykförloppet än att på ett säkert sätt ankra upp dykfartyget. Belos egna resurser medger knappast säker ankring på större djup än 100 m, under måttliga vind- och sjöförhållanden. Dykningen föregicks därför av att den för ubåtsräddningspiketen vid örlogsbas Ost avsedda tunga förankringsmaterielen lades ut från Sjöfartsverkets fartyg Baltica. Belos förtöjde sedan i de fyra utlagda bojarna och kunde genom att spela hem på ett håll och ge på ett annat förflytta sig inom den ruta bojarna bildade.

Själva dykningen gick helt enligt utarbetade checklistor och planer och avslutades med att dykarna sedan Belos förtöjts med hjälp av PTK förflyttades till MDC utan att dekompressionen behövde avbrytas. Skälet härför var att Belos var tvungen att snarast efter dykningen avgå till annat uppdrag varvid det inte var lämpligt att ha dykarna ombord.

M/T MOLUND

Knappt var dessa prov avslutade förrän CM ålades av regeringen att undersöka vraket efter det norska tankfartyget M/T MOLUND, som efter en kollision sjunkit i Hanöbukten, och försöka bärga de omkomna som ev kunde återfinnas. Djupet var 58 m och även här utnyttjades den tunga förankringsmaterielen, denna gång från Sydkustens ubåtsräddningspiket. Uppdraget utfördes som en mättnadsdykning vilket innebär att man kan arbeta lugnare och utan tidspress.

Tre dykare deltog och de trycktes först till 50 m i kammersystemet. Därefter gick två dykare in i klockan som sänktes ned till botten. Den första dykaren som gick ut kunde inte hitta vraket. Sikten vid botnen var ca 1 m. Dykaren återvände till klockan och Belos förhalades – med klockan och bottenvikten hängande – i bedömd riktning mot vraket. Nästa dykare gick ut och konstaterade att förhållningsverksamheten ytterligare för-sämrat sikten och i den starka strömmen

Ubåtsräddning på 300 meters djup!

UR MARIN-NYTT NR 5 1983

kunskap inom dykeriområdet på en hög internationell nivå. Härigenom kan man tillgodogöra sig utvecklingen så att marinens dykare i krigsorganisationen utrustas med modern materiel och utbildas efter moderna metoder.

På grund av moderna ubåtars större motståndskraft mot fiendlig bekämpning, kan en räddningsaktion bli aktuell på större djup än de 150 m som är gränsen för det äldre ubåtsräddningssystemet med räddningsklockor, som sänks ned från ett ytfartyg.

Mot bakgrund av de största djupen i våra aktuella övningsområden har målsättningen för ett nytt ubåtsräddningssystem satts till 300 m.

Ubåtsräddningsfarkosten URF

Studier av olika lösningar ledde till beställning 1975 av ubåtsräddningsfarkosten URF, som i princip är en självgående räddningsklocka som själv söker upp den för-yckade ubåten, ansluter och tar ombord dess besättning. Räddningskapaciteten är 25 man vilket svarar mot en modern ubåtsbesättning. Det äldre systemet (som bör behållas), kan ta sju man i en omgång. URF har ett största dykdjup av 460 m och skall även kunna slussa ut dykare på ned till 300 m djup.

URF levererades i dec 1979 och har sedan haft en ganska långsam utvecklings- och intrimningsperiod. Detta har både tekniska, personella och ekonomiska orsaker.

Tekniska problem är vanliga då det gäller prototyper och URF har inte undsluppit sådana. Det har både varit material-, komponent och konstruktionsmissar och i ett så pass komplicerat system som URF utgör, måste varje detalj fungera på avsett sätt för att säkerheten skall upprätthållas.

De personella problemen har sin grund i förhållandet att den personal som utgjort

uppträdandet under bogsering samt funktionen hos dykssystemet var de ur operativ synpunkt angelägnaste att komma tillrätta med resp. prova.

Under eftersommaren i år har dock båda dessa funktioner kunnat provas med positivt resultat.

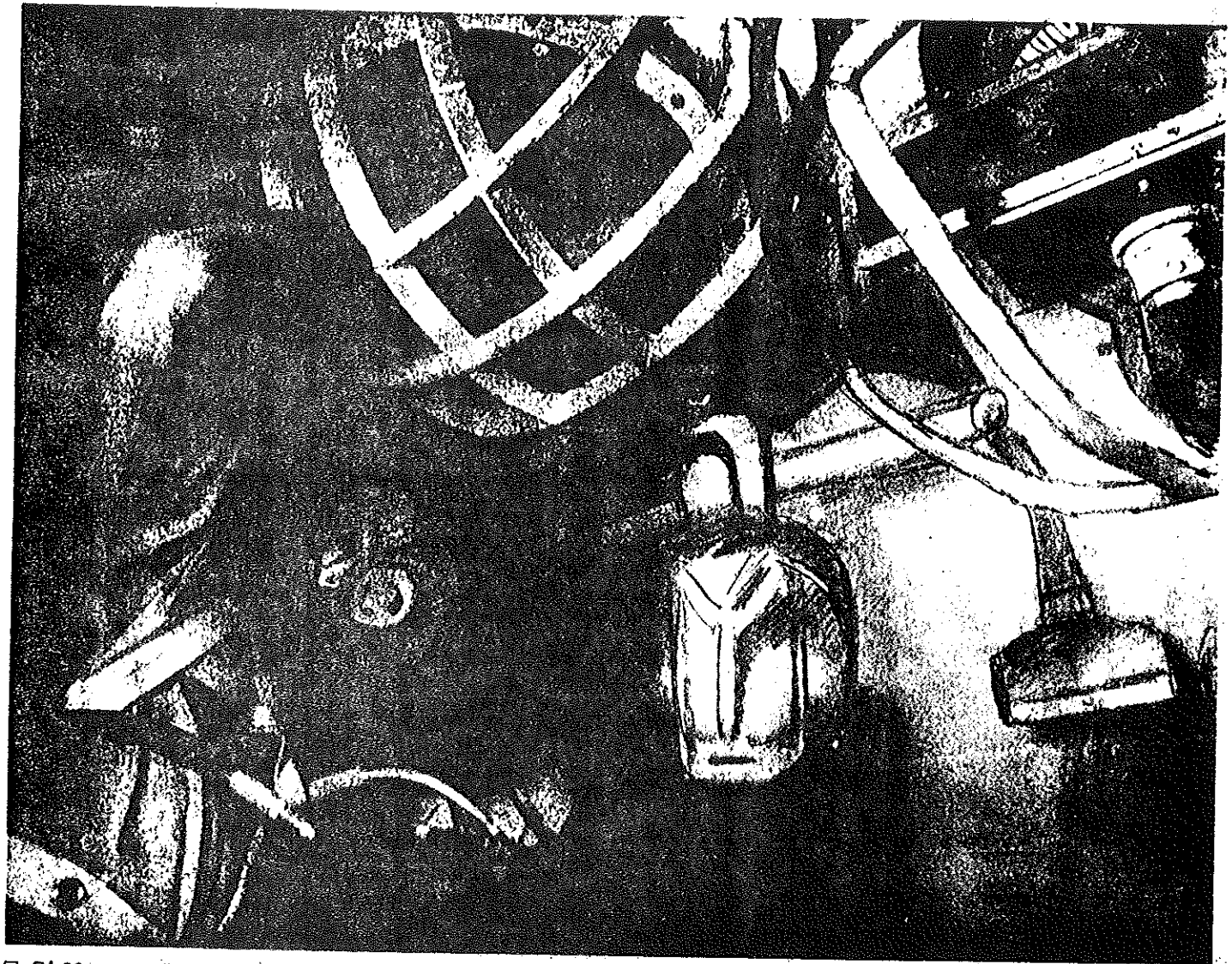
Tidigare bogseringsförsök har måst avbrytas vid fart omkring 7 knop då URF vid högre fart visade tendenser att dyka på ett okontrollerat sätt. Eftersom proven av tids-skäl ägde rum där botten djupet inte medgav större djupsvängar måste försöken avbrytas.

De prov som nu utfördes visade att URF utan problem kunde bogseras i farter upp till 10 knop. Farkosten gick därvid fram på omkring 10–18 m djup beroende på bogserkabelns längd och djuphållningen skedde med hjälp av styrautomat. Farkosten låg även stabilt i bogserbåtens kölvatten medan den vid yt bogsering vill skära ut som en paravan.

Det visade sig även att koppling av bogserkabeln (reservsystem) kunde utföras relativt lätt och snabbt även i grov sjöhävning.

Resultatet av detta bogseringsprov visar att URF kan innehålla målsättningen 10 knops bogseringsfart och att den operativa tillgängligheten är den avsedda, dvs att URF tämligen oberoende av sjöhävning kan nå en förolyckad ubåt i de farvatten där vi normalt bedriver övningar i fred.

Den 12 sept dök URF på Gåsstensjärden i Stockholms skärgård. Utöver ordinarie besättning – två piloter och maskintjänstchef medföljde två dykare. Efter att URF dykt och utfört avvägning intogs ylläge varvid dykarrummet trycksattes från ytan. När erforderlig tryckupptagning verkställdes dök URF ner till botten och ställde sig på sina stödben. Djupet var 92 m. Efter tryckutjämnning mot omgivande vattentryck kunde den ena dykaren gå ut och inspektera URF från

□ På 90 meters djup har en av dykarna gått ut för att inspektera URF från utsidan.

kunde han heller inte finna vraket. När det dessutom befanns att hans sökline sannolikt hängt upp sig någonstans avbröts dykningarna.

Efter ny förhållning dagen därpå återupptogs dykningarna. Dykaren kunde då nå fram till vraket och började sökningen efter de saknade besättningsmännen på det näst översta däck i bryggkomplexet. Varken där eller i styrmannens hytt kunde han finna någon. På däck under – huvuddäck – kunde inte heller någon återfinnas. Stor oordning rådde överallt. Som längst var dykaren 38 m från klockan. Slutligen gjordes ett försök att tränga ned under huvuddäck. På grund av den stora mängd vrakgods som fanns överallt bedömde dykaren det som allt för riskabelt att gå vidare och dykningen avslutades istället med en noggrann avsökning av området akter om fartyget så långt som dykarens slangar räckte från klockan (ca 40 m). Inga fynd gjordes dock.

De här refererade dykningarna har besträvt att systemet – i det skick det provades – är lämpligt för fortsatt verksamhet.

CM har därför – i avvaktan på att vissa restarbeten skall bli klara – angivit att det får användas t v dock endast för utbildning och med luft som andningsgas ned till ett största djup av 60 m. Det är ju nu angeläget att man

får fram en kader djupdykare så att systemet får personell uthållighet.

Om ett verkligt fall av ubåtsräddning skulle inträffa är dock systemet redan i dag möjligt att använda för blandgasdykningar ner till 300 m, varvid dock förankringen av Belos måste ske med örlogsbasernas resurser.

Provisoriska föreskrifter och dyktabeller för djupdykning som efter överarbetning skall ingå i Dykim har framtagits vid MDC.

Utbildning

Till sist kan något om den utbildning som bedrivs vid MDC förtjäna att nämnas.

Den mest krävande och avancerade utbildningen för dykare i marinen genomgår de som skall bli djupdykare för Belos djupdyksystem. Den indelas i fyra perioder varav de två första genomförs vid MDC och i det kammersystem som medger att dykningar till 300 m kan utföras på ett likartat sätt som i öppna sjön i en våt arbetskammare. Den tredje perioden sker vid sjukhus för att öka dykarnas sjukvårdskunskaper och utbildningen avslutas med praktiska övningar ombord på Belos och i dess djupdyksystem. Den första gruppen av nyutbildade djupdykare (utöver den klara provtursgruppen) beräknas vara färdig under vintern 83/84.

De övriga kategorier dykare som utbildas vid MDC är

- *flottans attackdykare* som får sin avslutande utbildning vid MDC medan kursen till sin huvuddel bedrivs gemensamt med KA vid KA 1,
- *tungdykare* där militära och civila elever utbildas i dykning med tung utrustning till 50 m och med lätt utrustning till 40 m,
- *bärgningsdykare* som är lätta luftdykare för olika undervattensarbeten ned till 40 m. Eleverna rekryteras huvudsakligen från kustbevakningen, brandkåren och flygvapnet samt från forskningssidan samt
- *skyddsdykare* som är luftdykare för mindre krävande arbeten på djup ner till 10 m

En stor utbildningsuppgift är även den underhållande utbildning som alla dykare måste genomgå årligen för att vidmakthålla sina kunskaper och sin förmåga.

Sedan utbildningsenheten vid MDC nu är nästan fullbemannad har verksamheten fått god stadga och förutsättningar finns för att få fram skickliga dykare som kan använda all den nytillförda dykermaterielen på ett kompetent sätt.

ÄNTLIGEN!

RESULTATET AV ÅRSFESTEN ÄR HÄR ANKI ♡ BJÖRN HAR FÅTT EN DOTTTER 30% GRATTIS!

KONDITIONSTESTA DIG!

Varje månad första måndagen och tisdagen kl. 19.00 - 20.30 på Ensta Krog Täby
kan vi klubbmedlemmar testa sin kondition för bara en PENNA. OBS 5kr

Men ring först och beställ tid månd. 9 - 12 tisd - fred 9 - 13 onsd. 18 - 19.

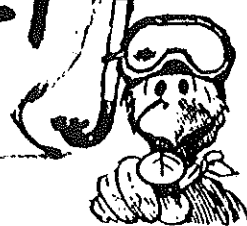
TEL. 08-756 6002

VI TÄNKTE STARTA

ETT EGET UV-RUGBYLAG ÄR DU INTRESSERAD SÅ RING MICKE SJÖBORG. ARB. 768 0250 DAG. HEM EFTER KL. 20.00 0762-37087.

BETALA MEDLEMSAVGIFT FÖRE DEN 10 JAN 1985. PRISER SE SID 3.

MISSA INTE LUCIASIMMET

i TIBBLEBADET SÖNDAGEN 9 DEC. KL. 07.45

VÄLKOMMEN

SKA NI VARA!

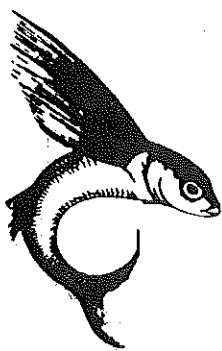

KL. 07.45 PORTEN TILL BADET ÖPPNAS STÄNGER IGEN kl. 08.00

- " 08.00 C:a Går Lucia i vattnet med alla andra som följe simmar runt i bassängen till Luciasånger.
- " 08.20 " Börjar årets stafet mot Morgonbadarklubben, i år är det dom som hittat på grenar. De som var med förra året mins väl hur det hela avlöpte, så därför STÄLL UPP ATT HEDRA VÅR GRODÄRA !!!!!
- " 10.00 • Upp ur bassängen och sedan det sköna Bastubadet med alla stärryssss!!!
- " 10.30 " Under tiden eller de som först är färdiga i bastun gör frivilliga iordning Kaffebordet till långbord och dukar fram. Förhoppningsvis fungerar cafeterian i år så att Kaffe med Lussebulle, kaka finns färdigt för avhämtning. KLUBBEN BJUDER.

OBSERVERA DE SOM INTE KAN ELLER VILL STÄLLA UPP I VATTNET DELTAR NATURLIGTVIS SOM PUBLIK OCH HEJARKLACK OCH SOM DUKARGÅNG,

EFTER LUSSEKAFFET
SKILLS VI FÖR I ÅR MED ÖNSKAN
om God Jul o Gott Nytt År.

KALENDARIUM.

Varje Söndagsmorgon vattenvaneträning i Tibblebadet Täby kl. 07.45 - 08.45 sedan bastu och ämna senare eftersnack i kaffeterian. STÄLL UPP.

Nytt Tisdagen 11/12 Styrelsemöte hos Stefan kl.19.00
DATUM

OBS → Söndagen 9/12 Årets sista evenemang LUCIASIMNET I TIBBLEBADET TÄBY ett måste för alla grodor stora som små OBS start kl.07.45 VÄLKOMMEN.

Torsdagen 10/1 1985 Styrelsemöte hos Ulf Jansson kl.19.00

BOKA LÖRDAGEN 2 FEB FÖR ÅRSMÖTE MED ÅRSFEST SE VIDARE KALLELSE.

Nu är det bevisat - SIMNINGEN bästa motionsformen

GRODMÄNNENS EGEN TID I TIBBLEBADET SÖNDAGAR

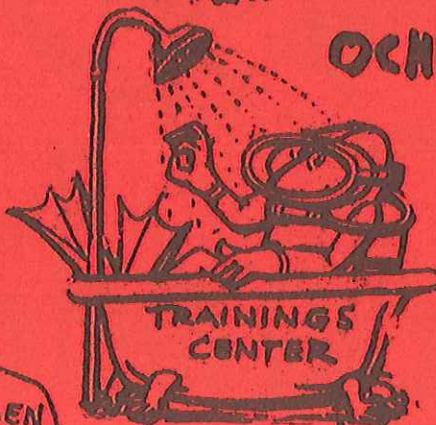
KL.07.45 - 08.45

BASSÄNGTID DÄR DU TRÄNAR DET DU TYCKER DU BEHÖVER.

Efter bad, dusch och bastu SEDAN

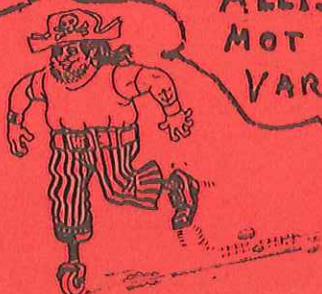

EFTERSNACK I CAFETERIAN OM ALLT MÖJLIGT OCH OMÖJLIGT.

START EFTER JUL 13/1-85

Köp ÅRSKORT ELLER KLIPPKORT DET LÖNAR SIG I LÅNGDEN. ALLTÅ GRODOR MOT TIBBLE VARE !!!

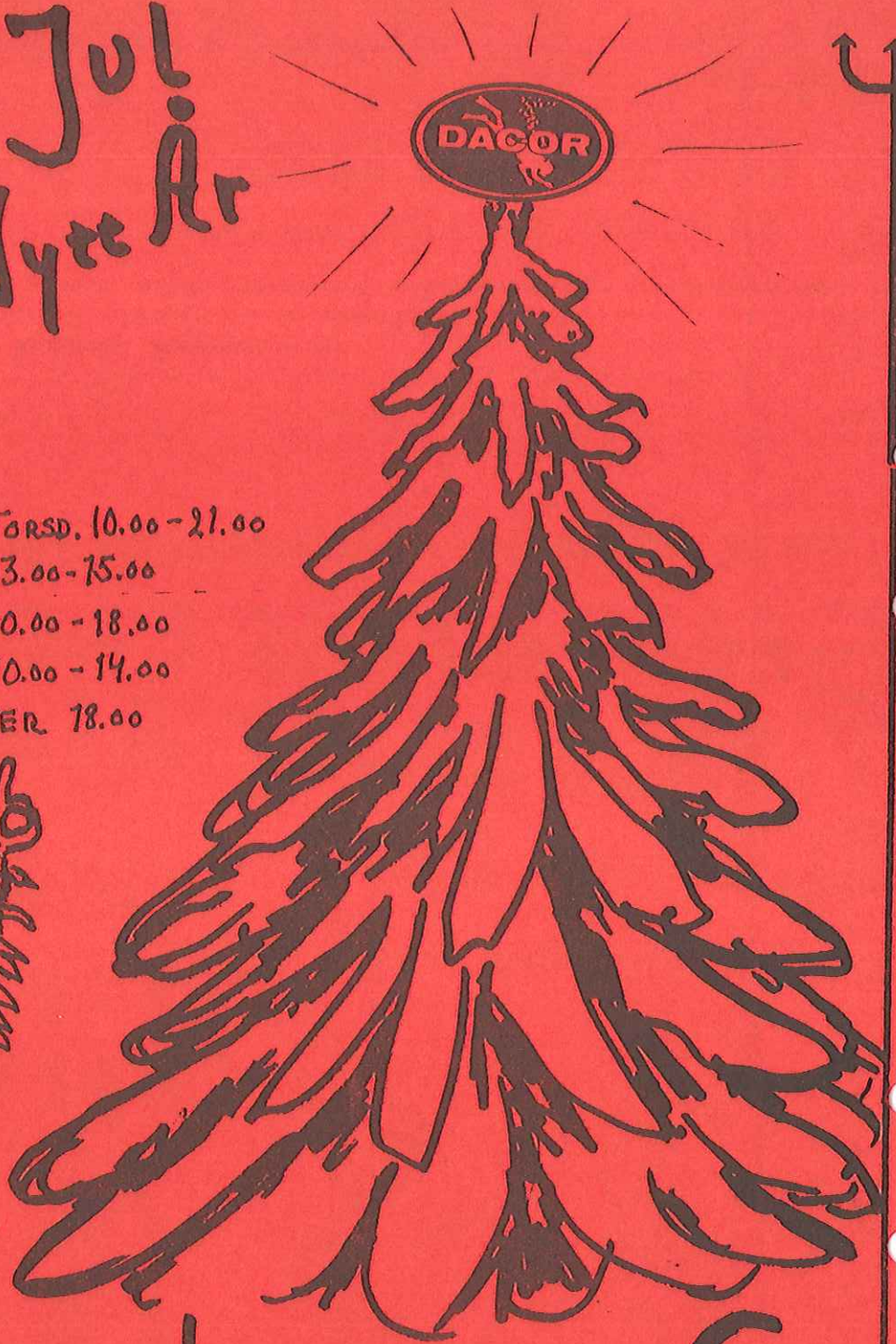
Välkommen Grodor till en "BADTRÄFF"

groodbladet

God-Jul
Gott Nytt År

ÖPPET MÅND.-TORSD. 10.00-21.00
LUNCH 13.00-15.00
— — FRED. 10.00-18.00
— — LÖRD 10.00-14.00
INGEN LUFT EFTER 18.00

Scandiver

VANADISV. 27 STHLM

08-312203.08

i sin SOLHÖRNA.

WOLFF
SYSTEM

E-84